

ΒΑΛΕΡΙΟ ΜΑΣΙΜΟ

ΜΑΝΦΡΕΝΤΙ

Το όνομά μου είναι
Κανέννας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΟΡΚΟΣ

• ΒΙΒΛΙΟ 1 •

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: IL MIO NOME È NESSUNO – IL GIURAMENTO

Από τις Εκδόσεις Mondadori, Μιλάνο 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το όνομά μου είναι Κανένας (ΒΙΒΛΙΟ 1) – Ο όρκος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Valerio Massimo Manfredi

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άμυ Ραϊκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Diana Manfredi

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Susanna Tosatti

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσένα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ABEE

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, 2012

This edition published by arrangement with Grandi & Associati.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0320-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

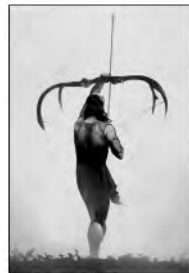
e-mail: info@psichogios.gr

ΒΑΛΕΡΙΟ ΜΑΣΙΜΟ
ΜΑΝΦΡΕΝΤΙ

**Το όνομά μου είναι
Κανένας**

Ο ΟΡΚΟΣ

• ΒΙΒΛΙΟ Ι •

*Μετάφραση:
Άμπυ Ραΐκου*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΒΑΛΕΡΙΟ ΜΑΣΙΜΟ ΜΑΝΦΡΕΝΤΙ

Οι Έλληνες της Δύσης, Λιβάνης, 1997
Μέγας Αλέξανδρος, Ο γιος του ονείρου, Λιβάνης, 1999
Μέγας Αλέξανδρος, Η άμμος του Άμμωνα, Λιβάνης, 1999
Μέγας Αλέξανδρος, Τα πέρατα του κόσμου, Λιβάνης, 2000
Ακρόπολη, Λιβάνης, 2000
Η επιστροφή από την Τροία, Λιβάνης, 2001
Η ασπίδα της Σπάρτης, Λιβάνης, 2002
Η τελευταία λεγεώνα, Λιβάνης, 2002
Παλλάδιο, Λιβάνης, 2002

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Ο Πύργος της Μοναξιάς, 1998, μτφρ. Λένα Ταχμαζίδου
Ο Φαραώ της Άμμων, 2000, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Χίμαιρα, 2002, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ο Χρησμός, 2004, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ο τύραννος των Συρακουσών, 2004, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Η Αυτοκρατορία των Δράκων, 2005, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Οι εκατό ιππότες, 2006, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ζευς, 2007, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ο Χαμένος Στρατός, 2008, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Οι τελευταίες ημέρες του Καίσαρα, 2009, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Μέγας Αλέξανδρος – Το μυστικό του τάφου του, 2010,
μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Η αρένα των αιώνων, 2011, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ξενοδοχείο Μπρουνί, 2012, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου

*Για την Κριστίν
άμωμήτωφ άλόχω*.*

* Την άμεμπτη σύζυγο. (Σ.τ.Ε.)

Αυτά συνέβησαν τα χρόνια που στα βουνά
οι Χίμαιρες σκλήριζαν ακόμα,
τότε που τα σκοτεινά δειλινά
οι κένταυροι κατέβαιναν να πιουν νερό.

ΤΖΟΒΑΝΙ ΠΑΣΚΟΛΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πόσος καιρός πάει που περιπλανιέμαι; Δε θνυμάμαι πια, δεν μπορώ να μετρήσω τις μέρες και τους μήνες. Το φεγγάρι και ο ήλιος γίνονται ένα. Μερικές φορές, το αστέρι της νύχτας λάμπει φωτίζοντας την απέραντη χιονισμένη έκταση τόσο έντονα όπως ο ήλιος και το άστρο της ημέρας ανατέλλει από τον κρυμμένο στην ομίχλη ορίζοντα όπως ακριβώς το χλομό φεγγάρι. Ο πάγος αντανακλά το φως λες και είναι νερό.

Πόσος καιρός πάει που έχω να δω ανθρώπους; Πόσος καιρός πάει που έχω να δω την άνοιξη, τη θάλασσα, τα πουρνάρια και τις μυρτιές στα βουνά ανάμεσα στα βράχια; Συνάντησα λύκους, αρκούδες. Δε μου έκαναν κακό, δε μου επιτέθηκαν. Δε χρειάστηκε καν να πιάσω το τόξο μου, κι όμως παρ' όλα αυτά επέζησα. Έτσι ώστε να μπορέσω να ολοκληρώσω το ταξίδι μου.

Το τελευταίο.

Έμαθα να μιλάω με τον εαυτό μου, να κάνω συντροφιά στο ίδιο μου το μυαλό προκειμένου να μη διαλυθεί κι αυτό μαζί με την ομίχλη. Μου λείπει η γυναίκα μου, τα μπρότσα της, τα τόσο λευκά και απαλά. Μου λείπει το ζεστό της στήθος και τα μαύρα, κατάμαυρα μάτια της. Μου λείπει ο γιος μου, το αγόρι μου, το ένα και μονάκριβο που έφερα στον κόσμο. Το άφησα ενώ κοιμόταν. Τα παιδιά έχουν βαρύ ύπνο. Θα με μισήσει: είναι τόσα χρόνια που με περιμένει.

Μου λείπει η θεά μου με τα πράσινα μάτια, τα υπέροχα χεί-

λη που δε φίλησαν ποτέ ούτε θεό ούτε θνητό. Δεν αφήνει ίχνη, ακόμα κι όταν περπατάει στο πλευρό μου. Η ανάσα της δεν παγώνει, είναι κρύα σαν το χιόνι. Κάποτε με αγαπούσε, εμφανιζόταν μπροστά μου παίρνοντας ψεύτικες μορφές, όμως εγώ την αναγνώριζα πάντα, παντού... Τώρα πια δε μου μιλά ή, ίσως, μπορεί να είμαι εγώ αυτός που δεν καταφέρνει πλέον να την ακούσει.

Με ακούς; Ακούς το γιο ενός μικρού νησιού, γιο μιας πικρής μοίρας; Αδιόρθωτο ψεύτη... Πόσες φορές δε βύθισες τα γυμνά σου χέρια στο χιόνι για να τα ξεπλύνεις από το αίμα; Χωρίς επιτυχία όμως. Το νιώθεις πως σε κοιτάζουν; Περπάτα, περπάτα, προχώρα όλο και πιο μακριά, γιατί ο ορίζοντας φεύγει, απομακρύνεται, κι αυτή η γη δεν τελειώνει ποτέ, απέραντη, χωρίς όρια, δίχως σχήμα, στέρφα σαν τη θάλασσα, ασάλευτη σαν την μπουνάτσα...

Κι όμως, μπορείς να μη με πιστέψεις, είμαι βασιλιάς.

Εσύ βασιλιάς; Με κάνεις να γελάω.

Γέλα όσο θες, αλλά είμαι βασιλιάς. Χωρίς βασίλειο, χωρίς υπηκόους, χωρίς φίλους, χωρίς, χωρίς, χωρίς... αλλά βασιλιάς. Έκανα κατορθώματα, ήμουν επικεφαλής ενός στόλου... Πολεμιστές. Φίλοι. Σύντροφοι. Πεθαμένοι. Κρυνώνω. Με ακούτε; Κρυνώνω! Πού είστε; Εδώ τριγύρω άραγε; Κάτω από τη γη; Κάτω από τον πάγο; Κι εσάς η ανάσα σας είναι κρύα και δεν παγώνει. Αόρατοι.

Προχώρα, συνέχισε να προχωράς. Δε θυμάμαι πια πότε ήταν η τελευταία φορά που έφαγα. Δεν ξέρω γιατί η μοίρα μου δε γαληνεύει, γιατί δεν μπορώ να ζήσω όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, με ένα σπίτι, μια οικογένεια, με φαγητό τρεις φορές την ημέρα.

Αθηνά, με αγαπάς ακόμα; Είμαι ακόμα ο εκλεκτός σου; Ή μήπως είναι άραγε αυτή η τρέλα μου: το μυαλό μου είναι δεμένο σε μυστηριώδεις πραγματικότητες, οι οποίες με ξεπερνούν και δεν μπορώ να τις κατανοήσω. Τα πόδια μου που βα-

δίξουν το ένα πίσω από το άλλο, τυλιγμένα σε δέρμα λαγών που έφαγα, είναι το μόνο που βλέπω. Δεν έχουν προορισμό τα πόδια μου, παρά μόνο την προφητεία του μάντη που μια νύχτα δίχως φεγγάρι κάλεσα από το υπερπέραν. Έναν προορισμό οποιονδήποτε, που θα ξέρω πως τον έχω φτάσει μόνον όταν βρεθώ εκεί. Έχασα το μέτρομα με τις μέρες και τις νύχτες. Ποτέ δεν κράτησα λογαριασμό και δεν ξέρω πόσο καιρό ταξιδεύω. Δεν ξέρω καν πόσων χρονών είμαι. Σίγουρα δεν είμαι πια νέος.

Ένα βοννό.

Υφώνεται μοναχικό σαν νησί στη μέση της θάλασσας. Κι έχει μια σπηλιά. Θα βρω καταφύγιο από τον άνεμο που μου μαστιγώνει το πρόσωπο, από το χιονόνερο που μου τρυπάει τα μάτια.

Μια σπηλιά. Είναι ζεστά εκεί μέσα, στο βάθος, εκεί όπου ο άνεμος δεν έχει χώρο για να κινηθεί.

Εμφανίστηκε ένας λαγός. Άσπρος πάνω στο άσπρο. Δύσκολο να τον σημαδέψω, ακόμα πιο δύσκολο να αντισταθώ στην πείνα. Κι όμως, θα ήταν τόσο ωραία να αφεθώ στην εξάντληση, να αφεθώ αργά στο θάνατο, σε ένα θάνατο γλυκό. Ποιος θα με έβρισκε ποτέ εδώ; Ένα σώμα μαραμμένο, ένας κατσασιμμένος από δόντια πεινασμένα.

Τον έπιασα. Τον έγδαρα. Τον καταβρόχθισα. Ή εγώ ή ο λαγός. Τι διαφορά έχει; Από τότε, μπροστά στη σπηλιά μου άρχισαν να συσσωρεύονται κόκαλα. Κι αναμνήσεις στο μυαλό μου. Θα επιστρέψει η άνοιξη και θα συναντήσω έναν άνδρα που θα μου κάνει μια ερώτηση, κι εγώ θα πρέπει να του απαντήσω. Όμως θα χρειαστεί να τα θυμηθώ όλα. Ακόμα και τις κραυγές και τους θρήνους, τον αντίλαλο του ολέθρου. Ακούμπησα στο βάθος της σπηλιάς το ραβδί που κουβαλούσα στην πλάτη μου... Το βρήκα πεταμένο σε μιαν ακτή της Ιθάκης, ένα πρωί μετά την επιστροφή μου, συντριμμι ενός αρχαίου ναυαγίου. Πόσο καιρό άραγε να επέπλεε στη θάλασσα; Για χρόνια

και χρόνια. Το αναγνώρισα από μια πεταλούδα σκαλισμένη στη λαβή: κάποτε το κρατούσε ένας από τους συντρόφους μου. Το τέταρτο δεξί κουπί. Παλιέ μου φίλε, τώρα κοιμάσαι στο σκοτάδι της αβύσσου. Μου έστειλες όμως ένα σημάδι. Καιρός να ξαναρχίσω το ταξίδι μου.

Τα πλοίο μου. Μου λείπει. Είχε καμπύλες σαν γυναίκα τρυφερή και αισθησιακή. Όπως η θεά με τα πράσινα μάτια. Κείται κομμάτια στο βυθό. Και η καρδιά κλαίει. Πάψε να κλαις, καρδιά μου! Υπέφερες τόσα και τόσα βάσανα. Συμφορές δίχως τέλος, ναι. Να θυμάσαι κυρίως στον ύπνο. Να τα θυμάσαι όλα. Είναι ωραίες οι αναμνήσεις, είναι η γέννηση, η ζωή. Το μέλλον είναι ο θάνατος, ο θάνατος ενός ήρωα, ο θάνατος ενός λαγού. Καμία διαφορά, τρομακτική βεβαιότητα.

Το σκοτάδι κατάπνε το λιγοστό φως. Ο άνεμος ξαναρχίζει να μαστιγώνει την πεδιάδα, θρηνώντας μέσα στη νύχτα, ξυπνώντας μακρόσυρτα ουρλιαχτά λύκων, φωνάζοντας χιόνι, χιόνι, χιόνι. Τι μεγάλες νύχτες! Δε θα τελειώσει ποτέ. Υπήρξε άραγε ποτέ ο ξεστός ήλιος που ξεπρόβαλλε πάνω από τα βουνά τα σκεπασμένα με βελανιδιές που ψιθύριζαν; Υπήρξε ποτέ στ' αλήθεια το νησί που το φιλούσε η θάλασσα, σιωπηλό κάτω από το ολόγιομο φεγγάρι, το νησί που μοσχοβολούσε μυρτιές και ασφοδέλια;

Κι όμως, μια μέρα μακρινή γεννήθηκε ένα παιδί στο νησί, στο παλάτι στο βουνό, μοναχογιός. Δεν έκλαιγε, προσπάθησε αμέσως να μιλήσει, να μιμηθεί τους ήχους που είχε ακούσει μες στο σκοτάδι, στην κοιλιά της μάνας του.

Με ονόμασαν Οδυσσέα γιατί έτσι αποφάσισε ο παππούς μου ο Αυτόλυκος, βασιλιάς της Ακαρνανίας, όταν ήρθε για επίσκεψη στο παλάτι ένα μήνα μετά τη γέννησή μου. Και σύντομα συνειδητοποίησα πως οι άλλοι είχαν πατέρα κι εγώ δεν είχα. Το βράδυ πριν αποκοιμηθώ, ρωτούσα την τροφό μου: «Μαία*, πού είναι ο πατέρας μου;»

«Έφυγε μαζί με άλλους βασιλιάδες και πολεμιστές σε αναζήτηση ενός θησαυρού, σε κάποιο μέρος μακρινό».

«Και πότε θα γυρίσει;»

«Δεν ξέρω. Κανείς δεν το γνωρίζει. Όταν κάποιος ταξιδεύει στη θάλασσα, κανείς δεν ξέρει πότε θα επιστρέψει. Υπάρχουν καταιγίδες, πειρατές, βράχια. Μπορεί το καράβι να καταστραφεί και μερικοί να σωθούν κολυμπώντας προς την ξηρά. Όμως μετά πρέπει να περιμένουν να τους βρει ένα άλλο πλοίο, κι έτσι μπορεί να περάσουν μήνες, χρόνια. Αν πάλι σταματήσει κάποιο πειρατικό, τους παίρνει και τους πουλάει σκλάβους στο επόμενο λιμάνι. Η ζωή του ναυτικού είναι επικίνδυνη. Η θάλασσα κρύβει τέρατα τρομερά και πλάσματα μυστηριώδη που ζουν στις αβύσσους και βγαίνουν στην επιφάνεια τις αφέγγαρες νύχτες... Μα τώρα κοιμήσου, μικρούλη».

«Γιατί πήγε να βρει το θησαυρό;»

«Γιατί πήγαν όλοι οι μεγάλοι πολεμιστές των Αχαιών.

* Τροφός, μαμή. (Σ.τ.Μ.)

Μπορούσε ο πατέρας σου να λείψει; Μια μέρα οι αιδοί θα τραγουδήσουν ετούτη την ιστορία και τα ονόματα των ηρώων που πήραν μέρος σ' αυτή θα γίνουν αθάνατα».

Εγώ κουνούσα το κεφάλι μου σαν να επιδοκίμαζα, όμως δεν καταλάβαινα πολύ καλά γιατί έπρεπε κανείς να φύγει, να βάλει σε κίνδυνο τη ζωή του μόνο και μόνο για να τον τραγουδήσουν κάποτε οι αιδοί και να πουν γι' αυτόν πως είχε το θάρρος να φύγει και να βάλει σε κίνδυνο τη ζωή του.

«Γιατί πρέπει να κοιμάμαι μ' εσένα, μαία; Γιατί δεν μπορώ να κοιμηθώ με τη μητέρα μου;»

«Γιατί η μητέρα σου είναι βασίλισσα και δεν πρέπει να κοιμάται με κάποιον που βρέχει ακόμα το κρεβάτι του».

«Εγώ δε βρέχω το κρεβάτι μου».

«Καλά λοιπόν», απάντησε η τροφός, «από αύριο θα κοιμάσαι μόνος».

Κι έτσι έγινε. Η μητέρα μου, η βασίλεια Αντίκλεια, έβαλε να με μεταφέρουν σε ένα ολοδικό μου δωμάτιο, με κρεβάτι από ξύλο βελανιδιάς στολισμένο με κοκάλινες ψηφίδες. Είπε να μου δώσουν μια κουβέρτα από φίνο μαλλί, κεντημένη με πορφυρές κλωστές.

«Γιατί να μην κοιμάμαι μ' εσένα;»

«Επειδή δεν είσαι πια παιδί και επειδή είσαι πρίγκιπας. Οι πρίγκιπες δε φοβούνται να κοιμούνται μόνι τους. Για λίγο καιρό όμως θα σου στείλω τον Φήμιο. Είναι άξιος νέος και ξέρει ένα σωρό πανέμορφες ιστορίες που θα σου τις διηγείται μέχρι να σε πάρει ο ύπνος».

«Τι ιστορίες;»

«Από αυτές που σ' αρέσουν: τα κατορθώματα του Περσέα εναντίον της Μέδουσας, του Θησέα εναντίον του Μινώταυρου και πολλές άλλες».

«Μπορώ να σου ζητήσω κάτι;»

«Φυσικά», απάντησε η μητέρα μου.

«Απόψε θα ήθελα να μου πεις εσύ μια ιστορία, όποια θέ-

λεις. Κάτι που έκανε ο πατέρας μου. Πες μου για την πρώτη φορά που τον συνάντησες».

Χαμογέλασε και κάθισε δίπλα μου στο κρεβάτι. «Γνωρίστηκαμε όταν ο πατέρας μου τον κάλεσε για κυνήγι. Τα βασίλειά μας συνόρευαν, του Λαέρτη ήταν στα δυτικά, στα νησιά, του πατέρα μου στην απέναντι στεριά. Ήταν η αφορμή για να συμμαχήσουν, να συνασπιστούν ενάντια σε εισβολείς. Ήμουν τυχερή. Θα μπορούσε να μου τύχει να παντρευτώ ένα χοντρό και φαλακρό γέρο. Αντιθέτως, ο πατέρας σου ήταν ωραίος και δυνατός και μόνον οκτώ χρόνια μεγαλύτερος από μένα. Απλώς δεν ήξερε να ιππεύει. Ο πατέρας μου τον έμαθε, του χάρισε μάλιστα κι ένα άλογο».

«Αυτό είναι όλο;» τη ρώτησα. Φανταζόμουν μια μονομαχία για να την ελευθερώσει από ένα τέρας ή από κάποιον βάνουσο άρχοντα που την κρατούσε φυλακισμένη.

«Όχι», αποκρίθηκε η μητέρα μου, «μα δεν μπορώ να σου πω περισσότερα. Ίσως κάποτε στο μέλλον. Όταν θα είσαι σε θέση να καταλάβεις».

«Μπορώ ήδη να καταλάβω».

«Όχι, όχι τώρα».

Πέρασε ένας ακόμα χρόνος χωρίς να έχουμε νέα του βασιλιά, όμως τώρα πια είχα ένα δάσκαλο που ήξερε τα πάντα και μου είχε μιλήσει για τον πατέρα μου. Κυνηγετικές περιπέτειες, επιδρομές, μάχες εναντίον των πειρατών, ιστορίες ακόμα πιο ωραίες κι από εκείνες που μου διηγόταν η μητέρα μου. Ο δάσκαλος λεγόταν Μέντορας. Είχε σκουρόχρωμα μάτια και μαύρη γενειάδα που τον έκανε να φαίνεται μεγαλύτερος απ' όσο ήταν. Μπορούσε ν' απαντήσει σε οποιαδήποτε ερώτηση εκτός από μία, τη μόνη που με ενδιέφερε: «Πότε θα γυρίσει ο πατέρας μου;»

«Μα καλά, τον θυμάσαι τον πατέρα σου;»

Έγνεψα καταφατικά με το κεφάλι.

«Α, ώστε έτσι! Λοιπόν, τι χρώμα έχουν τα μαλλιά του;»

«Μαύρα».

«Σ' αυτό το νησί όλων τα μαλλιά είναι μαύρα. Και το βλέμμα του πώς είναι;»

«Διαπεραστικό, στο χρώμα της θάλασσας».

Ο Μέντορας με κοίταξε καλά καλά. «Στ' αλήθεια τον θυμάσαι ή προσπαθείς να μαντέψεις;»

Δεν απάντησα.

Ο πατέρας μου γύρισε τον επόμενο χρόνο, στο τέλος της άνοιξης. Η είδηση έφτασε στο παλάτι με το πρώτο φως της αυγής, προκαλώντας μεγάλη αναστάτωση. Η τροφός ετοίμασε άμεσα το λουτρό της βασίλισσας, στη συνέχεια τη βοήθησε να ντυθεί, να χενιστεί και της πήγε το κουτί με τα κοσμήματα για να διαλέξει αυτά που της άρεσαν περισσότερο. Εμένα μου φόρεσε το μακρύ μανδύα που φορούσα όταν είχαμε επισκέψεις, κόκκινο με δυο χρυσαφίες λωρίδες. Ήμουν ωραίος. Κάθε φορά που περνούσα από τα διαμερίσματα των γυναικών, κοιταζόμουν στον καθρέφτη.

«Μη λερωθείς, μην παίξεις στη σκόνη, μην παίξεις με τα σκυλιά...»

«Μπορώ να καθίσω στο περιστύλιο;»

«Ναι, αλλά χωρίς να λερωθείς».

Κάθισα στο περιστύλιο. Τουλάχιστον από κει μπορούσα να βλέπω τον κόσμο που έμπαινε κι έβγαινε, τους υπηρέτες που ετοίμαζαν το γεύμα για το βασιλιά. Το γουρούνι έσκουξε κάτω από το μαχαίρι και μετά το κρέμασαν από τα πίσω πόδια. Τα σκυλιά έγλειφαν το λιγοστό αίμα που έσταζε στο χώμα. Το υπόλοιπο το μάζευαν στα λαγήνια για να φτιάξουν λουκάνικα. Εμένα δε μου άρεσαν αυτά τα λουκάνικα.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε ο Μέντορας, άρπαξε το ραβδί του και πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στο λιμάνι. Κοίταξα τριγύρω για να βεβαιωθώ πως κανένας δεν κοίταζε προς το μέ-

ρος μου κι έτρεξα πίσω του, φτάνοντάς τον κοντά στην κρήνη.

«Πού πηγαίνεις;» με ρώτησε.

«Έρχομαι μαζί σου. Να δω τον πατέρα μου».

«Αν η Ευρύκλεια ανακαλύψει πως λείπεις, θα τρελαθεί και μετά η μητέρα σου θα βάλει να τη δειρουν, και μάλιστα θα το ευχαριστηθεί και λίγο...» Ο Μέντορας σταμάτησε συνειδητοποιώντας πως δεν μπορούσε να πει σ' ένα εξάχρονο παιδί όσα είχε στο μυαλό του.

«Η μητέρα μου ζηλεύει την Ευρύκλεια, την τροφό, έτσι δεν είναι;»

Ο Μέντορας δεν πίστευε στ' αυτιά του. «Ξέρεις τι σημαίνει η λέξη ζηλεύω;»

«Ξέρω, μα δεν μπορώ να το εξηγήσω... να, ζήλια είναι όταν θέλεις κάτι μόνο για τον εαυτό σου».

«Κατάλαβα», απάντησε ο Μέντορας πιάνοντάς με από το χέρι. «Έλα, πάμε. Κράτα το χιτώνα σου με το δεξί χέρι για να μην τον λερώσεις, μήπως και γλιτώσεις την τιμωρία».

Προχωρήσαμε.

«Γιατί χρειάζεσαι το ραβδί, αφού είσαι νέος και σβέλτος;»

«Για να τρομάζω τις οχιές. Αν σε δαγκώσουν, πέθανες».

«Το κρατάς γιατί θέλεις να δείχνεις πιο σπουδαίος και πιο σοφός».

Ο Μέντορας κοντοστάθηκε και με κοίταξε αυστηρά στα μάτια, βάζοντας τον δεξιό δείκτη του χεριού του στο στήθος μου. «Μη με ξαναρωτήσεις κάτι για το οποίο γνωρίζεις ήδη την απάντησή».

«Προσπαθούσα να μαντέψω», δικαιολογήθηκα.

Ο ήλιος ήταν ήδη ψηλά όταν φτάσαμε στο λιμάνι. Οι σκοποί είχαν δει από μακριά το βασιλικό πλοίο, ενώ βρισκόταν ακόμα στ' ανοιχτά, και το ξεχώρισαν από το λάβαρο στην πρύμνη. Κάμποσες βάρκες είχαν βγει για να το προϋπαντήσουν και να το συνοδεύσουν στη συνέχεια πανηγυρικά μέχρι το λιμάνι.

«Να τος», είπε ο Μέντορας. «Εκείνος ο άνδρας με το γαλάζιο μανδύα και το ξίφος στο χέρι είναι ο βασιλιάς Λαέρτης, ο πατέρας σου».

Στο άκουσμα αυτών των λέξεων τράβηξα απότομα το χέρι μου από το δικό του και βάλθηκα να κατηφορίζω τρέχοντας στο δρόμο που οδηγούσε στο λιμάνι. Έτρεξα ξέπνοος ώσπου βρέθηκα μπροστά στον πολεμιστή με το γαλάζιο μανδύα. Εκεί σταμάτησα κι απόμεινα να τον κοιτάζω, ανασαίνοντας βαριά. Μάτια στο χρώμα της θάλασσας.

Με αναγνώρισε και με πήρε στην αγκαλιά του.

«Είσαι ο πατέρας μου, έτσι δεν είναι;» ρώτησα.

«Ναι, είμαι ο πατέρας σου. Με θυμάσαι λοιπόν;»

«Ναι, δεν έχεις αλλάξει».

«Αντίθετα, εσύ έχεις αλλάξει πολύ, μιλάς σαν μεγάλος και είσαι γρήγορος στο τρέξιμο, σε κοίταζα καθώς κατέβαινες την πλαγιά».

Κάποιος υπηρέτης έφερε για το βασιλιά ένα άλογο, το μοναδικό στο νησί, και ο Λαέρτης καβαλίκεψε, ανεβάζοντας κι εμένα και βάζοντάς με να καθίσω μπροστά του. Πίσω του σχηματίστηκε μια πομπή: οι φίλοι του, η σωματοφυλακή, οι άρχοντες, οι εκπρόσωποι του λαού και οι επιστάτες που φρόντιζαν τα κτήματα και τα ζώα του. Σιγά σιγά, καθώς η πομπή προχωρούσε, όλο και περισσότερος κόσμος μαζευόταν κατά μήκος του μονοπατιού που ανηφόριζε σαν φίδι προς το παλάτι. Ο Μέντορας περπατούσε στο πλευρό του έφιππου βασιλιά –τιμητική θέση–, σημάδι πως ο βασιλιάς τον είχε σε μεγάλη εκτίμηση.

Ο εορτασμός κράτησε μέχρι αργά, όμως εμένα, με το που έδυσε ο ήλιος, με έβαλαν στο κρεβάτι. Έμεινα ξύπνιος για ώρα, ακούγοντας τα γέλια, τη φασαρία και τις συγκεχυμένες φωνές που έρχονταν από την αίθουσα του συμποσίου.

Κατόπιν έγινε σιωπή, το φως από τα λυχνάρια άρχισε να σχηματίζει φευγαλέες σκιές στους τοίχους, οι πόρτες των δω-

ματιών άνοιξαν κι έκλεισαν κι ακούστηκαν οι σύρτες. Μολονότι ήταν βαθιά νύχτα, δεν ήμουν ακόμα τελείως κοιμισμένος, αλλά σε μια κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, ξεσηκωμένος απ' όλους εκείνους τους ήχους, τα τραγούδια και τις φωνές που είχα ακούσει. Κοιμόμουν ελαφριά και ξύπνησα τελείως από το θόρυβο μιας πόρτας που άνοιγε. Γλίστρησα στο διάδρομο μες στο σκοτάδι και είδα έναν άνδρα να μπαίνει στο δωμάτιο της Ευρύκλειας, της τροφού. Πλησίασα. Άκουσα κάτι περίεργους ήχους να έρχονται από μέσα και αναγνώρισα τη φωνή του πατέρα μου. Κατάλαβα βαθιά μέσα μου πως ό,τι γινόταν στο δωμάτιο εκείνη τη στιγμή δεν ήταν κάτι που έπρεπε να δει ένα παιδί. Γύρισα στο δωμάτιό μου και χώθηκα κάτω από τις κουβέρτες μου. Οι χτύποι της καρδιάς μου με κράτησαν ξύπνιο για λίγο ακόμα και μετά, επιτέλους, ηρέμησα και αποκοιμήθηκα.

Την άλλη μέρα με ξύπνησε ο Μέντορας. Η τροφός ίσως ήταν κουρασμένη. «Ξημέρωσε, πήγαινε να πλυθείς. Σήμερα έχουμε πολλά να κάνουμε και ο πατέρας σου θα θέλει να σε έχει μαζί του».

«Ο πατέρας μου κοιμήθηκε πρώτα με τη μητέρα μου και μετά με την τροφό».

«Να κοιτάξεις τη δουλειά σου. Ο πατέρας σου είναι βασιλιάς και κάνει ό,τι θέλει».

«Παλιά κοιμόμουν εγώ με την τροφό, ενώ τώρα κοιμάται αυτός. Θέλω να μάθω τι συμβαίνει».

«Θα το μάθεις όταν έρθει η ώρα. Η Ευρύκλεια είναι δική του, την έχει αγοράσει και μπορεί να την κάνει ό,τι θέλει».

Θυμήθηκα τους περίεργους ήχους που είχα ακούσει τη νύχτα και νόμισα πως κατάλαβα.

«Ξέρω τι έκανε».

«Κρουφοκοίταξες;»

«Όχι, όμως μια μέρα ο Εύμαιος, ο χοιροβοσκός, μου έδειξε το γουρούνι που καβαλούσε τη θηλυκιά».

«Θα τον αρχίσω στα χαστούκια αυτόν τον άθλιο! Και τώρα πλύσου», με διέταξε ο Μέντορας, δείχνοντάς μου τη δεξαμενή η οποία ήταν γεμάτη με το νερό της πηγής που ανάβλυζε από το υπόγειο του παλατιού.

Πλύθηκα και ντύθηκα. Ο Μέντορας μου έδειξε ένα βράχο που δέσποζε πάνω από το μονοπάτι, σε μια απόσταση περσίτου εκατό ποδιών. «Πήγαινε και κάθισε εκεί πάνω. Ο πατέρας σου έφυγε για κυνήγι πριν από το χάραμα. Στο γυρισμό θα περάσει από κει. Θα σε δει και θα σταθεί να κουβεντιάσει μαζί σου».

Υπάκουσα και πήρα το μονοπάτι. Είδα τους βοσκούς να βγάζουν τα κοπάδια από τα μαντριά και να τα οδηγούν στο λιβάδι. Τα σκυλιά ακολουθούσαν γαβγίζοντας. Έφτασα στο βράχο, σκαρφάλωσα στην άκρη του και στράφηκα για να κάνω σιανάλο στον Μέντορα πως είχα φτάσει. Δεν τον είδα, είχε χαθεί.

Κάθισα κι άρχισα να κοιτάζω στους πρόποδες της πλαγιάς τους υπηρέτες και τους χωρικούς, τους βοσκούς με τα πρόβατα και τα κατσίκια που πήγαιναν στη δουλειά, ενώ το φως του ήλιου φώτιζε κάθε στιγμή που περνούσε ακόμα και τις πιο βαθιές κοιλάδες, τα πιο απόμερα φαράγγια. Πήρα να παίζω με κάτι χρωματιστά πετραδάκια που είχα πάντα μαζί μου. Τα πετούσα, τα μάζευα και τα ξαναπετούσα, ενώ κάθε φορά παρατηρούσα πώς έπεφταν, πάντα με διαφορετικό τρόπο. Σκέφτηκα: «Πόσες φορές πρέπει να πετάξω τα πετραδάκια μέχρι να πέσουν για δεύτερη φορά στην ίδια θέση; Άραγε, θα έφτανε όλη μου η ζωή για να το πετύχω;»

«Παίζεις μόνος σου;» ακούστηκε η φωνή του πατέρα μου πίσω μου.

«Δεν έχω κανέναν άλλο για να παίζω».

«Και τι περιμένεις όταν πετάς τις πέτρες σου;»

«Να μου φανερώσουν το μέλλον».

«Και τι λένε λοιπόν;»

Οδυσσέας ή ο Κανένας: ο πολυμήχανος άνδρας, ο μύθος που ταξιδεύει στις θάλασσες, ο πιο θαυμαστός ήρωας όλων των εποχών βρίσκεται εδώ, σ' αυτές τις σελίδες. Και ξεδιπλώνει μπροστά μας τη ζωή του με όλη την ανθρωπιά και το θάρρος που τον έκαναν πιο αθάνατο κι από θεό.

Από τη γέννησή του στη βραχώδη Ιθάκη μέχρι την εξέλιξή του σε πολεμιστή στο πλευρό του πατέρα του, Λαέρτη, από την αγκαλιά της τροφού του Ευρύκλειας στην απέραντη θάλασσα, από την εκτυφλωτική ομορφιά της Ελένης στον έρωτα για την Πηνελόπη, από τον επίσημο όρκο για εκδίκηση μέχρι το ξέσπασμα του τρομακτικού πολέμου, αυτό το μυθιστόρημα ακολουθεί τον Οδυσσέα μέχρι την κατάκτηση της Τροίας, πριν ακόμα αρχίσει ο νόστος. Ο Βαλέριο Μανφρέντι φέρνει στο φως επεισόδια και πρόσωπα που δε γνωρίζαμε, με αποτέλεσμα ο Οδυσσέας να μη φαντάζει μοναχικός ανάμεσα στις σκιές των θεών και των πολεμιστών. Ολόκληρη η πορεία του, οι πατρικές του ρίζες, οι επικές αφηγήσεις με τις οποίες τον έθρεψε ο παππούς του, οι διάλογοι με τον Αχιλλέα και τον Αίαντα, οι συναντήσεις με τη θεά Αθηνά, όλα αυτά δίνουν ζωή σε μια εκπληκτική αφήγηση.

**Μια ιστορία ρυθμική σαν τα τύμπανα του πολέμου,
φουρτουνιασμένη σαν θάλασσα που τη χτυπάει η τρίαινα
του Ποσειδώνα, μελωδική σαν το τραγούδι των Σειρήνων.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13106

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η